

העותרת: **התנועה לחופש המידע (ע"ר) (מס' 580425700)**

ע"י עוה"ד אור סדן ו/או עוה"ד הידי נגב ו/או עוה"ד יערה
וינקלר-שליט ו/או עוה"ד דן רוזנטל
רח' סעדיה גאון 26, תל-אביב-יפו
טל': 03-9560146 ו/או 052-3687579 ; פקס: 03-9560359
כתובת דוא"ל: info@meida.org.il

- נגד -

המשיב: **משרד התחבורה**

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
רח' בנק ישראל 5, ירושלים
טלפון: 073-3920000 ; פקס: 02-6468053

כתובת דוא"ל: meida@mot.gov.il

אגרה: עם הגשת העתירה שולמה אגרה בסך ₪2,273, בהתאם לפרט 20
לתוספת לתקנות בתי המשפט (אגרות), התשס"ז-2007

עתירה מנהלית

[על פי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998]

פתח דבר

1. טיסותיה של השרה מירי רגב הפכו זה מכבר לנושא המצוי בלב ליבו של השיח הציבורי. כותרות של כתבות רבות הביעו ביקורת מרומזת על טיסות אלה, ובין אלה: "מירי רגב ממריאה שוב לחו"ל – הפעם לארה"ב"¹; "מירי רגב מציגה: 5 נסיעות, 7 מדינות, 40 ימים, 19 יועצים, 1.031 מיליון שקל"²; "לאן מירי רגב טסה הפעם, כשעשרות אלפי ישראלים תקועים בארץ?"³; וכן "בשמים אין פקקים: מירי רגב בדרך לסגור 98 ימים בחו"ל מתחילת הקדנציה"⁴. במקרה אחר, צוטטה השרה רגב במסגרת סרטון עצמי שצילמה, במסגרתו התבדחה על הביקורת הנוגעת לטיסותיה בציינה כי "אני דוגמה לכך שיש טיסות"⁵.
2. על אף העובדה שטיסותיה של השרה רגב מעוררות עניין רב, לא רק שהמשיב, משרדה, ממאן לפרסם באופן יזום את עלות הנסיעות וכן את לוח הנסיעות, אלא גם שהוא מתעלם תדיר מבקשות חופש מידע שמוגשות בנושא. העותרת בהליך זה נאלצה להגיש לא אחת עתירות לבית משפט נכבד זה אך משום שבקשות המידע שהגישה בנושאים שונים, לרבות בנושא טיסותיה של רגב (ולעניין זה, למשל, ע"מ

¹ נינה פוקס "מירי רגב ממריאה שוב לחו"ל – הפעם לארה"ב" [ynet](https://www.ynet.co.il/news/article/bkebmzawex) (3.8.2025) <https://www.ynet.co.il/news/article/bkebmzawex>

² צבי זרחיה "מירי רגב מציגה: 5 נסיעות, 7 מדינות, 40 ימים, 19 יועצים, 1.031 מיליון שקל" **כלכליסט** (17.12.2024) https://www.calcalist.co.il/local_news/article/h18ezyaeke

³ לאן מירי רגב טסה הפעם, כשעשרות אלפי ישראלים תקועים בארץ? **וואלה** (11.5.2025) <https://cars.walla.co.il/item/3748777>

⁴ צבי זרחיה "בשמים אין פקקים: מירי רגב בדרך לסגור 98 ימים בחו"ל מתחילת הקדנציה" **כלכליסט** (20.0.2025) https://www.calcalist.co.il/local_news/article/byvntkqfxe

⁵ דין פישר וליאור באקאלו "אני דוגמה לכך שיש טיסות: שרת התחבורה מירי רגב טוענת לשמיים פתוחים – מה האמת?" **N12** (5.6.2025) <https://www.mako.co.il/news-money/consumer/Article-d8423ca006f3791026.htm>

70016-04-25 התנועה לחופש המידע נ' משרד התחבורה), לא נענו במסגרת הזמנים הקבועים בחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "החוק" או "חוק חופש המידע"), כפי שפורסם בהמשך.

3. בצר לעותרת, גם בקשתה שהוגשה עוד ביום 28.4.2025 (מאז חלפו 122 ימים) לא נענתה.
4. על כן, בית המשפט הנכבד מתבקש להורות למשיב, הוא משרד התחבורה, להפסיק את מחדלו ולמסור במידי מענה לבקשת המידע שטרם נמסר לה מענה במסגרת המועדים הקבועים בחוק. זאת, בין היתר, על מנת לאפשר לציבור ללמוד את המידע ולבחון את דעתו עליו, שכן רק כך ניתן יהיה לממש את הרציונלים השונים העומדים בבסיסו של חוק חופש המידע.
5. כידוע, על המשיב, הוא משרד התחבורה, חל חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 שכן הוא מוגדר כרשות ציבורית בהתאם לסעיף 2 לחוק זה.
6. מעל לאמור, ונוכח כך שמחדלו של המשיב אילץ את העותרת להשקיע משאבים בהגשת העתירה וכן במעקב אחר מתן מענה לבקשת המידע, מתבקש בית המשפט לפסוק הוצאות כנגד המשיב, לטובת העותרת.

תמצית העובדות

7. ביום 28.4.2025 הגישה העותרת בקשת מידע, במסגרתה התבקש המשיב למסור נתונים שונים הנוגעים לנסיעותיה של השרה רגב מאז נובמבר 2024. בקשת המידע מוצגת להלן (וכן **בנספח א'** לעתירה):

28/04/2025

הוגש באמצעות טופס מקוון

לכבוד
אפרת קילשטוק
הממונה על חופש המידע
משרד התחבורה והבטיחות בדרכים

הנדון: בקשה לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998

בהתאם לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "החוק") נבקש לקבל את פירוטי המידע הבאים הנוגעים לנסיעות השרה מאז נובמבר 2024 ועד ליום המענה על בקשה זו (להלן: "פרק הזמן המבוקש") ובפירוט כלהלן:

1. רשימת הנסיעות שקיימה שרת התחבורה במסגרת תפקידה בפרק הזמן המבוקש, באשר לכל נסיעה נבקש לקבל את פרטי המידע הבאים:

- א. יעד הנסיעה;
- ב. פירוט שמות הנוסעים, לרבות תפקידם (בין אם עובדי המשרד ובין אם לאו);
- ג. מטרת הנסיעה, ככל שמדובר בהזמנה של גורם חיצוני, נבקש לקבלה;
- ד. מסמך המגדיר את יעדי הנסיעה ומטרותיה, לרבות מסמכי הנסיעה שאושרו;
- ה. מועדי הטיסות מישראל וחזרה, האמור באשר לכל משתתף המצוין בסעיף 2 בנפרד;
- ו. לויז שרת התחבורה בפרט והמשלחת בכלל במהלך הנסיעה;
- ז. פירוט הוצאות הנסיעה, לרבות עלות הטיסה, מלונות, תעבורה, ארוחות, אש"ל והחזרים שניתנו לעובדים לרבות פירוט וכד'. במסגרת פירוט ההוצאות נבקש לקבל את שמות הספקים הרלוונטיים וכן יתר פרטי ההתקשרות, לרבות מסמך ח.פ. של הגוף, היותו ישראלי או זר, והכול בהתאם לנוהל פרסום התקשרויות של היחידה הממשלתית לחופש המידע (נוהל 10);
- ח. פירוט התקציב המתוכנן ותקציב הביצוע של הנסיעה (כאמור, בפירוט הקיים אצלכם);
- ט. פירוט המקורות התקציביים לנסיעה ולהוצאות הנלוות לה (לרבות הסכום שכל משרד או מקור אחר השקיע בציון המקור).

2. בנוסף על האמור נבקש לקבל את הדוחות התקופתיים על נסיעות בתפקיד שהוכנו על ידי המשרד בפרק הזמן המבוקש בהתאם להוראות נסמן 26.146 לתקנות שירות המדינה.

3. עלויות אבטחת השרה בעת נסיעותיה לחו"ל. זאת, בנוגע לכל אחת מנסיעותיה, בין אם הפרטיות ובין אם במסגרת תפקידה בפרק הזמן המבוקש. את המידע נבקש בפירוט יעד הנסיעה, תאריכי הנסיעה ועלות אבטחת הנסיעה (לרבות הוצאות כוללות וכן הוצאות מפורטות דוגמת שכר, העברות, לינה, אש"ל וכיוצא באלה).

8. עוד באותו היום וכן ביום 5.5.2025 ביקשה העותרת מהמשיב אישור על קבלת הבקשה (שלא ניתן, על אף הפנייה החוזרת) **(נספח ב')**.
9. ביום 28.5.2025 הודיע המשיב על ארכה בת 30 ימים, בהתאם לחוק. בימים 29.6.2025 וביום 9.7.2025 שלחה העותרת תזכורות למשיב באשר לבקשת המידע, שכן על אף שחלפו המועדים, לא נמסר מענה **(נספח ג')**.
10. ביום 11.8.2025 שלחה העותרת תזכורת שלישית **(נספח ד')**.
11. בהיעדר התייחסות נוספת, נשלחה התראה לפני עתירה ביום 19.8.2025 **(נספח ה')**.
12. נוכח חלוף המועדים הקבועים בחוק ובשים לב להתראה האמורה, מוגשת עתירה זו.

הצדדים להליך

13. העותרת היא התנועה לחופש המידע, עמותה רשומה כדן, ארגון החברה האזרחי הוותיק ביותר בתחום קידום זכות הציבור לדעת והזכות למידע נגיש לציבור, וכן בשמירה על זכויות אלו. העותרת חרטה על דגלה את קידום השקיפות אצל כלל רשויות השלטון וכן לקידום ערכים של שקיפות. העותרת היא שהגישה את בקשות המידע שלא זכו למענה.
14. המשיב, משרד התחבורה, הוא הרשות הציבורית שאליה הוגשה בקשת המידע, שאליו פנתה העותרת במטרה לקבל מענה, בהתאם להוראות חוק חופש המידע, והוא זה שחרג מהמועדים הקבועים בחוק.

הסמכות לדון בעתירה

15. סמכותו העניינית של בית המשפט הנכבד לדון בעתירה נובעת מפרט 2 לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000, וכן הסמכות המקומית לדון בה בהתאם לתקנה 2 לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), התשס"א-2000, שכן מקום מושבו של המשיב הוא ירושלים.

על האינטרס הציבורי בבקשת המידע

16. כמתואר בפתח הדבר, נסיעותיה של השרה רגב לחו"ל מעוררות עניין רב לאורך כהונתה, וזאת הן נוכח נסיעותיה התכופות לחו"ל והן נוכח העובדה שנסיעות אלה מתבצעות בתקופה קשה למדינת ישראל, על רקע המלחמה המתחוללת מאז אירועי ה-7.10.
17. חשיפת המידע על נסיעות שרת התחבורה לחו"ל היא חיונית לצורך פיקוח ציבורי על אופן ניצול כספי המדינה ועל אופן תפקודה של השרה. השקיפות מאפשרת לבחון אם עלויות המשלחת תואמות את מטרות הנסיעה, ואם ההוצאות אכן עומדות ביחס סביר לתועלת הצפויה מהן. כאשר הציבור נחשף לנתונים מלאים, מתאפשר דיון מבוסס ועובדתי על סדרי העדיפויות והאופן שבו מופנים משאבים ציבוריים, במיוחד כאשר מדובר בהוצאות בהיקפים של מיליוני שקלים.
18. היעדר שקיפות, לעומת זאת, מעורר חששות טבעיים באשר לצדקת הנסיעות. כאשר לא ניתן תיאור יזום הנוגע ליעדי הנסיעה, עלויות הנסיעה, הרכב הנוסעים והתוצרים – מתגבר החשד כי החלטות התקבלו שלא על בסיס שיקולים מקצועיים טהורים אלא מתוך אינטרסים אחרים. כאמור, לא ברור כלל אילו תוצרים מוחשיים יצאו מהנסיעות, ומה התרומה ארוכת הטווח שלהן למדיניות התחבורה או לשיפור השירות לציבור. היעדר נתונים כאלה מציב שאלה מהותית – האם ההוצאות אכן הניבו תועלת המצדיקה אותן.

19. האינטרס הציבורי הוא אינו מנת חלקה של העותרת לבדה. חשיבות זו באה לידי ביטוי גם בסיקור עיתונאי רחב, כפי שהוצג לעיל, בפתח הדבר.

20. מעבר להיבט הפיננסי, קיימת גם חשיבות מוסרית ומשפטית בחשיפת הנתונים. שקיפות מחזקת את האמון הציבורי במוסדות המדינה ומבטיחה שההוצאות נעשות בכבוד לתפקיד ולמשאבים הציבוריים.

21. הדבר חשוב במיוחד בזמני חירום, בהם הציבור מצפה לניהול קפדני וזהיר של כספו. השקיפות אינה רק כלי ביקורת אלא ערך דמוקרטי יסודי, המבטיח ממשל נקי, אחראי ומבוסס אמון.

על המועדים הקבועים בחוק

22. כמתואר לעיל, פעם אחר פעם המשיב מפר את חובתו להשיב לבקשות מידע במסגרת המועדים הקבועים בחוק.

23. סעיף 7 לחוק חופש המידע קובע פרק זמן של 30 ימים כפרק הזמן שבמסגרתו צריכה להימסר תשובה לבקשת מידע. בצר לעותרת, המשיב (כמו גם משרדי ממשלה נוספים) אינו מוסר מענים לבקשות מידע במסגרת תקופה זו. הצרה היא שהמשיב גם לא מוסר תשובות לבקשות מידע במסגרת הזמן המקסימלי הקבוע בחור, העומד על 120 ימים.

24. ויובהר, המחוקק קבע את פרקי הזמן האמורים מתוך הכרה בכך שלעיתים 30 ימים לא יספיקו. בצר לעותרת, הסטנדרט הפך להיות כזה שאף בסיום 120 הימים לא נמסרים מענים, מה שמאלץ מבקשי מידע לוותר על קבלת נתונים או לחילופין, לעתור לבית המשפט תוך השקעה כספית משמעותית.

25. ניכר כי המדינה השלימה עם המציאות האמורה, ואף שהוגשו עתירות רבות אך בשל אי-מתן מענה, המציאות לא משתנה.

26. העותרת מבקשת להבהיר כי החוק הוא הקובע, ואילו ניכר כי הממשלה לא עושה די על מנת ליישם את הוראות החוק שקבע המחוקק הישראלי עוד בשנת 1998. עוד יוער כי מאז 1998 מצופה היה שדווקא מידע יימסר מהר יותר, בשל המהפכה הטכנולוגית. בצר לעותרת, התקבלה מציאות הפוכה.

27. בפרשת **שטנגר** התייחס בית המשפט לחשיבות המועדים הקבועים בחוק, בצינו כי אין להתישב מבקשי מידע ב"סחבת" במתן מענים לבקשות מידע. ולכך שאי-עמידה במועדים פוגעת, הלכה למעשה, בזכות עצמה למידע וביכולת לממש (עת"ס (מנהליים ת"א) 36541-12-12 **שטנגר נ' לשכת עורכי הדין** (נבו) 25.2.2014).

28. גם בספרות הובהר כי אין לראות במועדים הקבועים בחוק עניין "טכני" כי אם עניין מהותי, שאי-עמידה בו, עשויה במובנים מסוימים לרוקן את התוכן מהוראות החוק על כך הרחיב ד"ר הלל סומר באומרו כלהלן:

"בקשה לקבלת מידע צריכה להיענות במהירות, ביעילות, בזול וברוב מוחלט של המקרים (שאינם נכנסים לגדרם של הסייגים [...]. על פי החוק), ללא כל עיכוב מיותר המחייב התנצחות עם הרשות ופנייה לערכאות. **כל העֶרְמָה של קשיים על מימוש הזכות לקבלת מידע פוגעת במטרה הדמוקרטית של הזכות. עיכוב בקבלת המידע בזמן אמת מונע מהציבור לגבש את דעתו במועד לגבי סוגיות אקטואליות.** כמו כן, לאור העלויות הגבוהות הכרוכות בפנייה לבית המשפט, סירוב הרשות למסור את המידע מרצונה כחוק, יביא בחלק ניכר מן המקרים לאי-מימושה של הזכות לקבלת המידע, גם אם על פי דין היה המבקש זכאי לקבלו [...] במקרים רבים, מסכימים נציגי הרשות למסור את המידע... עם הגיעם לדיון בבתי המשפט בעתירה למסירת המידע [...] גישה כזו מעידה כי לא היה מקום לאי-מסירתו של המידע מלכתחילה, וכי תקוותה של הרשות הייתה שהמבקש יתייאש מן הקשיים המוערמים עליו ולא ישקיע את משאבי הזמן והכסף הניכרים הכרוכים בפנייה לבית המשפט".

הלל סומר "חוק חופש המידע: הדין והמציאות" **המשפט** ח 435, 438 ו-445-446 (תשס"ג).

29. בתוך כך, הרי שהשיהוי הרב במתן מענה לבקשה חותר תחת מימושה של התכלית העיקרית של חוק חופש המידע, שהיא לאפשר בקרה ציבורית על מעשי השלטון (ראו למשל ע"ם 398/07 **התנועה לחופש המידע נ' רשות המיסים**, פ"ד סג(1) 284, פס' 52, 47 לפסק דינה של השופט ארבל (2008); ע"ם 1245/12 **התנועה לחופש המידע נ' משרד החינוך**, פסק דינה של השופטת ארבל (פורסם בנבו, 23.8.2012); ע"ם 10014/16 **יש דין נ' המינהל האזרחי איו"ש**, פס' 9 לפסק דינה של השופטת ברון (דעת מיעוט) (פורסם בנבו, 16.5.2019)).

30. מן האמור עולה שאין חשיבות לזמנים רק בנוגע לעצם מתן המענה, כי אם לעצם מתן מענה מספק, בין אם במסירת מידע ובין אם לאו, תוך הבנה כי סירוב צריך להיות מנומק על מנת שיוכל מבקש מידע לבחון את צעדיו. ככל שסירוב מהותי מתעכב, הרי שמתעכבת יכולתו של מבקש המידע לפנות לבית המשפט בבקשה לבחון את ההחלטה המנהלית.

סוף דבר

31. נוכח האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיב למסור מענה לבקשת המידע בהקדם האפשרי ובסמוך להגשת העתירה, וזאת על מנת שהציבור יוכל לממש את זכותו למידע ובתוך כך לממש את הרציונלים הטמונים בחוק.

32. כמו כן, בית המשפט הנכבד מתבקש לחייב את המשיב בהוצאות בגין הליך זה, לרבות שכ"ט עו"ד ומע"מ כדין, על מנת שבעתיד ישיבו רשויות לבקשות מידע במסגרת המועדים הקבועים בחוק, ובכך יתייתר הצורך בפנייה לבית המשפט לצורך קבלת החלטות בבקשות מידע.

33. לעתירה זו מצורף תצהיר לתמיכת האמור בה, מטעם מנכ"ל התנועה לחופש המידע.

307/c
אור סדן, עו"ד